

Nowinki
z Wystrzałowej Jedyńki

W dzisiejszym numerze

1. Dekalog rodzica.
2. Wpływ motoryki precyzyjnej na rozwój mowy.
3. Jak zamienić codzienne czynności w zabawę i jednocześnie doskonalić motorykę precyzyjną?
4. Istota dotyku w życiu dziecka.
5. Łowcy talentów.
6. Starsi i młodsi w naszej szkole.
7. Będę miał siostrzyczkę czy braciszka ?
8. Trudny wybór naszych uczniów.

Dekalog rodzica ...

Nie mów mi, że jestem zły

Powiedz mi, że moje zachowanie jest niewłaściwe. Przecież nikt z nas nie jest z natury zły, tylko nasze decyzje i czyny z tym związane nie zawsze są dobre.
Nie oceniaj mnie jako człowieka.

Nie oczekuj, że jestem miniaturą dorosłego.

Nie będę myślał Twoimi kategoriami. Nie widzę pewnych sytuacji Twoimi oczyma. Pamiętaj, że jestem tylko dzieckiem.

Kochaj mnie za to kim jestem i jaki jestem

Kochaj mnie za to kim jestem i jaki jestem. Nie porównuj mnie z innymi. Nie muszę przecież umieć tego, co Tomek cioci Zosi. On czyta proste wyrazy, a ja dopiero sylaby. Pewnie chciałabyś być dumna ze mnie, nie zawsze jestem najlepszy i idealny. Nie jestem Tomkiem, jestem Twoim dzieckiem. Nie każ mi na siłę opanować czegoś, bo Tomek umie czy Karol umie. Chcę być sobą i Twoim dzieckiem, które chce abys był obok mnie, kiedy odnoszą sukces, ponoszą klęskę oraz gdy się śmieję i płaczę.

Nie mów przy mnie na mój temat

Przecież stoję obok. Nie jestem martwym posągiem. Ja słyszę, widzę i czuję. Traktuj mnie tak, jak chciałbyś, żeby Ciebie traktowano.

Dekalog rodzica ...

Nie mów mi, że zawsze jest pięknie

Przynoszę Ci moje prace. Uśmiechasz się, przytulasz i mówisz, że jest pięknie. Dlaczego nie mówisz prawdy? Pewnie nie chcesz sprawić mi przykrości. Skąd mam wiedzieć, kiedy mówisz prawdę? Jak Ci zaufać? Przychodzę do Ciebie, jak do kogoś, kto wie lepiej i powie mi co poprawić, co zmienić, żeby było dobrze.

Pozwól mi poznawać świat

Nie wyręczaj mnie. Ucz samodzielności. Dlaczego, kiedy idę na plac zabaw mówisz do mnie „Nie wchodź tam, bo spadniesz” , „ Nie dotykaj tego, bo się ubrudzisz”. Jak się nauczę przewidywać, doświadczać konsekwencji swoich wyborów i poznam swoje możliwości? Powiedz, jak mam poznać świat?

Naucz mnie wyrażać złość i smutek

Nie mów mi, że nie wolno się złościć albo smucić. Co mam zrobić, kiedy mi smutno i źle? Pokaż mi, jak odreagować negatywne emocje.

„Bez względu na to, ile masz lat i kim jesteś musisz szanować innych i liczyć się z ich uczuciami”- naucz mnie tego Mamo i Tato

Kiedy masz zły dzień i niesprawiedliwie mnie oceniasz przyznaj się do tego. Ja, widząc Twoje zachowanie, też będę potrafił.

Dekalog rodzica ...

Obdarowuj mnie rozsądnie

Chcesz, aby niczego mi nie brakowało. Uważasz, że jeśli dasz mi wszystko o co poproszę, uczynisz mnie szczęśliwym. Czy kiedy dorosnę stanie na mojej drodze ktoś, kto spełni wszystkie moje prośby? Jak sobie wtedy poradzę, gdy będę musiał nauczyć się wybierać, albo z czegoś rezygnować i na wszystko zapracować sam?

Mów mi, że mnie kochasz, że dam radę

Wiem, że mnie kochasz, ale chcę, żebyś mi o tym przypominał i utwierdzał mnie w tym. Powtarzaj mi to każdego dnia, potrzebuję tego.

„Niepełnosprawność niejedno ma imię”

W ramach projektu „Inny nie znaczy gorszy” realizowanego w naszej klasie zostały przeprowadzone zajęcia pt. „Niepełnosprawność niejedno ma imię”.

Uczniowie bardzo

chętnie wzięli w nich udział i byli zaangażowani w poszczególne zadania. Były one tak skonstruowane, aby wszyscy mogli aktywnie w nich uczestniczyć, dzielić się wiedzą, spostrzeżeniami oraz samodzielnie wyciągać wnioski. Dzięki tym zajęciom dzieci dowiedziały się jakich sfer może dotyczyć niepełnosprawność oraz jakiego używa się nazewnictwa odnośnie konkretnie zaburzonych funkcji. Poprzez wykonywanie wielu ćwiczeń miały okazję wczuć się w sytuację osób niepełnosprawnych, zrozumieć, co czują i jak można im pomóc. Przede wszystkim przekonały się, że nie trzeba się ich bać. Zajęcia te miały na celu uświadomienie uczestnikom, że osoby niepełnosprawne niczym nie różnią się od ludzi zdrowych.

Mają w sobie dużo radości, miłości i sympatii, podobnie jak my.

*Kim jest osoba niepełnosprawna ?
Teraz już wiemy.*

*Co czują osoby niepełnosprawne?
Jesteśmy świadomi.*

Nadszedł czas na kolorowanki utrwalające zdobytą wiedzę.

Wpływ motoryki precyzyjnej na rozwój mowy

Motoryka mała to ściśle ujmując umiejętność manipulowania i chwytania.

Pozwala dziecku w zdobywaniu wrażeń czuciowych i wzrokowych. Im bardziej rozwinięta tym na wyższym poziomie pozwoli używać dziecku dłoni, jako głównego narzędzia do funkcjonowania.

Doskonalenie motoryki precyzyjnej jest również o tyle ważne, iż ośrodki w korze mózgowej odpowiedzialne za ruchy ręki znajdują się w bliskiej lokalizacji z ośrodkami zawiadującymi ruchami narządów mowy. Usprawniając dłoń usprawniamy więc mowę.

Z powyższych przyczyn dla rozwoju naszych dzieci ważne są zabawy z wykorzystaniem „małych rączek”.

Przykładowe aktywności związane z usprawnianiem motoryki precyzyjnej

Rysowanie i malowanie dłońmi.

Wąłkowanie, ugniatanie, lepienie różnymi fakturami.

Wycinanie, wydzieranie, wyklejanie.

Przenoszenie przedmiotów dłońmi, ale też różnymi przedmiotami takimi jak patyczki, szczypce.

Nawlekanie, przeplatanie koralików oraz wiązanie sznurowadeł, kokardek.

Samodzielne zakręcanie, odkręcanie butelek, słoików oraz dostępnych do takich ćwiczeń przedmiotów.

Przelewanie wody, przesypywanie ryżu, kaszy i piasku z pojemnika do pojemnika.

Manipulowanie i budowanie z klocków.

Zabawy paluszkowe.

Jak zamienić codzienne czynności w zabawę i doskonalić jednocześnie motorykę precyzyjną?

Paluszkowy teatr - układamy palce dłoni w wybrany przez siebie sposób, tworząc z nich aktorów teatralnych.

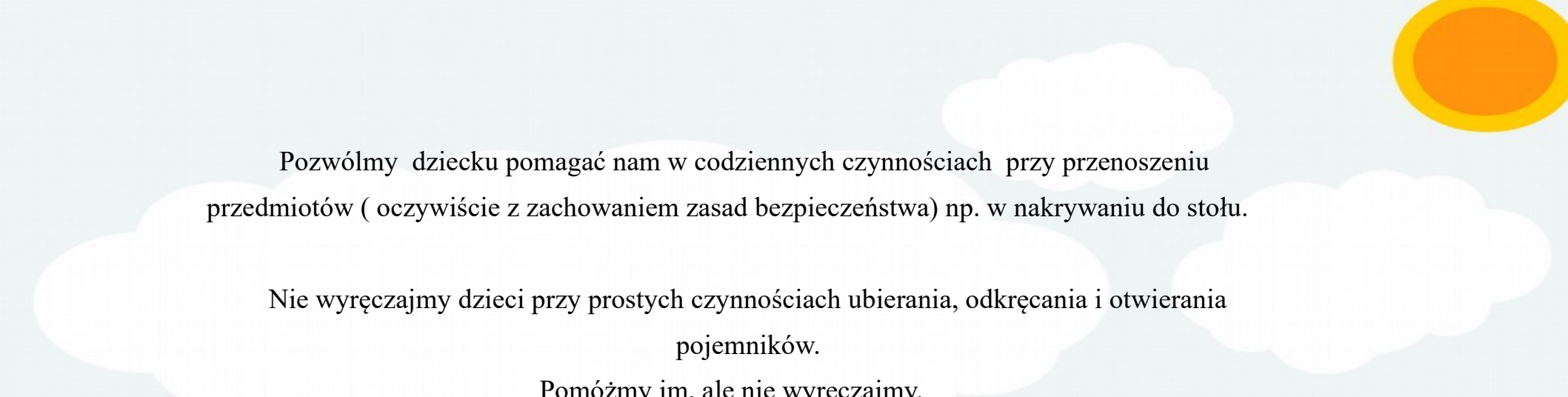
Można wykorzystać ten pomysł podczas oczekiwania w kolejce do lekarza, gdy dziecko się nudzi.

Domek z zapalek – wykorzystując zapalki lub patyki układamy domek według własnego pomysłu.

Wspólne gotowanie wykorzystujemy do nauki przelewania i przesywania produktów.

Wieszanie prania możemy wykorzystać do ćwiczenia umiejętności zapinania, odpinania i zasuwania. Najbardziej istotnym elementem jest wykorzystanie klamerek, których przypinanie i odpinanie ćwiczy umiejętności potrzebne przy dalszej nauce pisania.

Pozwólmy dziecku pomagać nam w codziennych czynnościach przy przenoszeniu przedmiotów (oczywiście z zachowaniem zasad bezpieczeństwa) np. w nakrywaniu do stołu.

Nie wyręczajmy dzieci przy prostych czynnościach ubierania, odkręcania i otwierania pojemników.

Pomóżmy im, ale nie wyręczajmy.

Robiąc porządki w „skarbach” dzieci możemy ćwiczyć np. segregowanie przedmiotów, umieszczanie ich na swoim miejscu.

Będzie to radosne zajęcie przynoszące wiele korzyści

The bottom of the page features a decorative illustration of a green landscape with rolling hills, several trees with green foliage and brown trunks, and small pink flowers scattered across the grass.

Istota dotyku w życiu dziecka

Podsumowując rozważania z poprzednich stron mogę powiedzieć, iż dotyk w życiu dziecka jest bardzo ważny i stanowi jedną z pierwotnych form komunikacji z otoczeniem. Każdy dotyk, każde przytulenie to porozumiewanie się, moment tworzenia więzi z drugim człowiekiem i wzajemnego zrozumienia. To przecież między innymi dotykiem dziecko wyraża często emocje, kiedy jeszcze nie potrafi mówić. Od urodzenia doskonali motorykę precyzyjną, a wraz z nią rozwija mowę.

Kamila Okoń-Domańska

Łowcy talentów...

Do Szkoły Podstawowej nr 1 w Oleśnicy uczęszcza wielu uczniów, którzy zadziwiają nas każdego dnia swoimi zdolnościami i talentami.

Grają na instrumentach, śpiewają, pięknie malują, piszą teksty piosenek i wierszy. Wśród grona tych osób znalazła się Zuzanna Głodek, która bardzo aktywnie spędza czas wolny poza szkołą.

Łowcy talentów...

Uczęszcza na naukę gry na skrzypcach, śpiewu oraz tańca.

W ostatnim czasie postanowiła wraz z rodzicami napisać autorską piosenkę i zaprezentować ją w Ogólnopolskim Konkursie pt. „Mini debiuty”

Klasa O „A” postanowiła towarzyszyć Zuzi w tym przedsięwzięciu i nagrała wspólny teledysk do śpiewanej przez nią piosenki. Oto kilka zdjęć przedstawiających z jakim zaangażowaniem dzieci pracowały nad stworzeniem wspólnego występu.

Kamila Okoń-Domańska

„Ambitnie pracowaliśmy nad wspólnym teledyskiem”

Starsi i młodsi w naszej szkole

Szkoła Podstawowa im. Książąt Oleśnickich w Oleśnicy, do niedawna funkcjonująca jako Gimnazjum nr 1 kształci w swoich murach zarówno uczniów, którzy kończą edukację, jak również tych, którzy wstępują na jej pierwsze szczeble (mam tu na myśli oddziały edukacji przedszkolnej). Wielu z nas, zarówno rodziców, nauczycieli oraz osób nie związanych z edukacją, zapewne zadawało sobie pytanie:

Jak będą wyglądały relacje starszych kolegów z tymi dużo od nich młodszymi ?

Pracując w szkole mam okazję być świadkiem tego, jak starsi otaczają opieką młodszymi kolegami. Często, kiedy zauważają między nimi konflikt, ingerują, kierując się swoją mądrością życiową. Obserwuję jak tłumaczą młodszym koleżankom i kolegom, jak postępować w określonych sytuacjach.

Najstarsi uczniowie nigdy nie zapominają o młodszym. Odwiedzają oddziały przedszkolne i edukacji wczesnoszkolnej przychodząc ze świątecznymi życzeniami albo pocztą walentynkową .

Zawsze z uśmiechem na twarzy!

Nie zapomnieli o nas także, gdy obchodziliśmy „Dzień piega”.

To oni właśnie obsypali hojnie policzki naszych najmłodszych kolorowymi piegami.

O życzliwej postawie starszych uczniów do najmłodszych świadczy również to, że witają się z nami na korytarzu, machając nam i przybijając tzw. „piątkę” .

Podczas zawodów sportowych i występów szkolnych zawsze spotykamy się z ogromnym a plausem z ich strony. Z moich obserwacji wynika, że uczniowie, którzy znają naszą szkołę, uczęszczają do niej już wiele lat, przyjęli bardzo opiekuńczą postawę wobec młodszych koleżanek i kolegów. Poczuli się odpowiedzialni za „maluchów” , aby mogły w miłej atmosferze i poczuciu bezpieczeństwa stawiać pierwsze kroki w edukacji.

Kamila Okoń-Domańska

Będę miał siostrzyczkę czy braciszka ?

Czy rodzice mogą dać lepszy prezent swoim dzieciom niż możliwość dorastania wspólnie z rodzeństwem ?

Często się z nim kłócimy, dokuczamy i rywalizujemy. Z drugiej jednak strony siostra czy brat to ktoś wyjątkowy, bo przecież powinniśmy kochać ich miłością bezwarunkową. Choć nie zawsze jest łatwo, to właśnie rodzeństwo jest jednym z fundamentów naszego dorastania.

Mając to na uwadze, postanowiłam poruszyć ten temat ze swoimi uczniami.

I oto co usłyszałam:

Będę miał siostrzyczkę czy braciszka ?

„ Można się z nim bawić „

„ Możemy dzielić się różnymi rzeczami”

„ Chciałbym mieć starsze rodzeństwo, bo wtedy we wszystkim, by mi pomagało”

„ Mój starszy brat czasem zabiera mnie na spacer”

„ Mój brat uczy mnie strzelać gola”

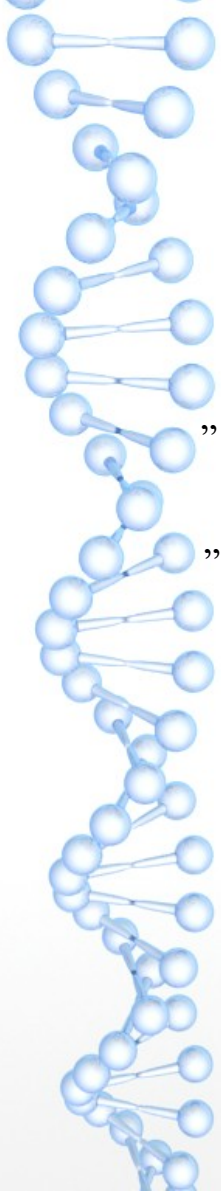
„ Ja z moją siostrą często rzucam się poduszkami i robimy razem fikołki”

„ Rodzeństwo może pomóc jak czegoś nie wiesz”

„ Siostra się mną opiekuje i daje mi słodycze”

„ Moja siostra pomaga mi w lekcjach jak pisze na odwrot to mi pokazuje w, którą stronę trzeba pisać”

„ Gdybym nie miał starszej siostry byłoby źle, bo bym się nudził a ja ją bardzo lubię”

„ Nie jest fajnie mieć rodzeństwo, bo może mnie poszarpać , albo uszczypnąć”

„ Moja siostra ma 18 lat i już mnie nie szczypie i w ogóle już jest fajna. Bardzo się zmieniła”

„ Czasem nie jest dobrze mieć młodszego brata, bo mi przeszkadza, jak karmię chomika i zmieniam mu trociny”

„ Mój brat zabiera mi klocki jak się bawimy i muszę się z nim dzielić – to nie jest fajne”

„ Mój brat jest super i ciesze się, że go mam, bo jak jest głosowanie w domu co mamy oglądać to zawsze jest po mojej stronie”

„ Gdybym miał rodzeństwo to miał bym z kim grać w piłkę i ćwiczyć karate”

„ Chciałabym mieć siostrę. Na pewno bawiłybyśmy się razem lalkami”.

Kamila Okoń-Domańska

Trudny wybór naszych uczniów...

Nadszedł czas wyboru szkoły. To bardzo trudna decyzja. Zapewne będzie ona miała ogromny wpływ na kolejne lata mojego życia.

Czym się kierować? Zainteresowaniami? Opinią kolegów? Radami rodziców? Nikt nie podejmie tej decyzji za kogoś. Każdy musi zrobić to sam.

Postanowiłam zapytać uczniów mojej szkoły, jakie są ich plany na przyszłość związane z dalszą edukacją?

Rozmówcy udzielali różnych odpowiedzi, ale najważniejsze było to, że wszyscy zgodnie chcieli kontynuować dalej naukę.

Miałam również okazję usłyszeć od części z nich, iż nie dokonali jeszcze ostatecznego wyboru.

Uczniowie wielokrotnie zaznaczali, że istotne przy podejmowaniu decyzji było dla nich zdanie rodziców, informacje od nauczycieli uczących w szkole, ale też własne zainteresowania. Mają bowiem świadomość, że przestrzeń szkolna, na którą składa się wiele czynników jest bardzo istotna w procesie dalszej edukacji.

Pragną więc, aby ich decyzje były przemyślane, poparte racjonalnymi argumentami, ale też autorytetem ważnych osób.

Dziękujemy za zainteresowanie naszym
kolejnym
numerem gazetki.

Zapraszamy do odwiedzania
naszej szkolnej
strony

